

από την πορεία στις 14/04/2018

**Η οργή των μεταναστ(ρι)ών
 οι αντιτάσεις και οι εξεγέρσεις τους,**

απέναντα στα καθεστώς εξαιρέσεων,
 την παρανομοποίηση, την γκετοποίηση,
 τις απελάσεις, τον ρατσισμό
 πίσω από ασφαλοπλεγμα και κόγκελα
 κέντρων κράτησης και φυλακίων
 ενάντια σε σφαρά, αστυνομία, δικαστές,
 ανθρωπιστές μεσοβαθιές και
 μνηστικούς εισαγγελείς

είναι κομμάτι της δικής μας οργής,

Μάιος 2017 - Κολλασίρια Πέτρου Ράλλη, Αθήνα

Μήλοσι-θερμοφίλακες εισβάλλουν στα κελιά της «Διεθνούς Αλληλεγγύης» εξολοκαίνοντας 8 μετανάστες που απλά ζήτησαν να ενημερωθούν για τις υποθέσεις τους. Η συγκρότηση της ωμής βίας των ανθρωποφίλων (ισοσμένα χέρια και κεφάλια) έγινε με σπυρμένες κακουργησιακές κατηγορίες «αυτίσης», «απειθείας» και «αποδοκιμασίας» και απόδοση των τραυμάτων σε «γυλιωρήματα». Στη συνέχεια, διασκορπίστηκαν σε φυλακές όλης της επικράτειας. Η δική τους έκει ορμείει στις 27/04 στο Εφετείο Αθηνών.

Ιούλιος 2017 - Κολλασίριο Μόριας, Λέσβος

Οι διαδοχικές διαγραφές και οι δυναμικές κινητοποιήσεις των μεταναστ(ρι)ών ενάντια στην οργία τους από το ελληνικό κράτος ακολουθούνται από εισβολή δύναμειων καταστολής με διακρογόνα, εκτεταμένη χρήση βίας και 35 συλλήψεις στην ουρά. Οι 35 συλληφθέντες προφυλακίζονται με κατασκευασμένες κακουργησιακές κατηγορίες σε διαφορετικές φυλακές της επικράτειας, με τη δική τους να ορίζεται σκόνη στην Χίο αντί στην Λέσβο στις 20/04, διασχερώνοντας την υπεράσπισή τους και την παρανομία συλλήψεων. 10 επιπλέον μετανάστες δικάζονται επίσης στην Χίο στις 11/05, με παρόμοια κατηγορητήριο, για αντίστοιχα γεγονότα στην Μόρια λίγες μέρες νωρίτερα.

**για το ψκρέμισμα κάθε
 κέντρου κράτησης και φυλακής**

ΠΟΡΕΙΑ
14.04 ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ
12:00

21.04 ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ 11:00 ΠΕΔΙΟ ΑΡΕΩΣ
6 Συγκέντρωση στην Πέτρου Ράλλη - 12:30

ΑΛΛΗΛΕΠΨΗ
ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

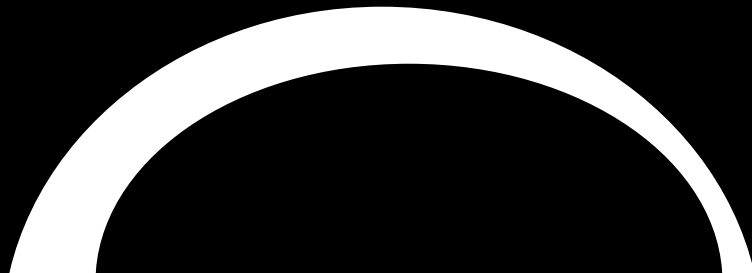
Αναζητείται από τις δικαστικές τμήσεις
 της Δίωξης των ΙΚΣ/ΑΠ
 Ροσάλι (Κροατία)
 Κολάροβ (Κροατία)
 Κετάνοβιτς (Πολωνία)
 Ουστράτοβιτς (Μολδαβία)
 Ούλεν Στάνιτς (Ρωσία)
 Ουστράτοβιτς (Ρωσία)
 Ουστράτοβιτς (Ρωσία)
 Ουστράτοβιτς (Ρωσία)
 Ουστράτοβιτς (Ρωσία)

Γ.

για την ολική άρνηση στράτευσης

ενάντια στον милитарισμό

//Κανένα έθνος δεν μας ενώνει, κανένας στρατός δεν μας υποτάσσει//

*[Το διασυλλογικό κείμενο «κανένα έθνος δεν μας ενώνει, κανένας στρατός δεν μας υποτάσσει»
συνόδευσε τις κοινές μας δράσεις σε όλη τη διάρκεια της καμπάνιας αντιπληροφόρησης
σχετικά με τα στρατοδικεία των τριών ολικών αρνητών στράτευσης]*

Από την ενεργοποίηση της πολεμικής μηχανής και την πρωμοδότηση του πατριωτισμού ως «υγιούς ιδεολογίας» από την κυβερνώσα αριστερά, μέχρι τα θλιβερά καρναβάλια μίσους για τη Μακεδονία, τις ιαχές για το Αιγαίο και την προάσπιση των «εθνικών συμφερόντων», ο εθνικός παροξυσμός μαζί με έναν διάχυτο δημόσιο λόγο εθνικισμού, ρατσισμού, милитарισμού, επιχειρεί να μας πνίξει.

Εθνικιστικά συλλαλητήρια και μεθοδευμένες μαθητικές κινητοποιήσεις για το «Μακεδονικό», πολεμικές απειλές στο Αιγαίο από ανώτατα στελέχη και την πολιτική ηγεσία του ελληνικού στρατού, στρατιωτικές ασκήσεις και πολεμική ετοιμότητα για τις ΑΟΖ, εμετικά κηρύγματα μίσους από παπάδες και απόστρατους αξιωματικούς, μισαλλόδοξα συνθήματα από αλλόφρονες αγέλες και λοβοτομημένους πατριώτες χειροκροτητές, ρατσιστικά ξεσπάσματα μέχρι και δολοφονία του αλβανικής καταγωγής εργάτη γης Petrit Zifle στο χωριό Δραγωνιτά στη Λευκίμμη Κέρκυρας από τον χρυσαυγίτη Δημήτρη Κουρή, θεσμική και μιντιακή ηρωοποίηση του φασίστα Κατσιφά. Όλα αυτά αποτελούν δείγματα μιας ζοφερής πραγματικότητας που διαμορφώνεται και τροφοδοτείται για να καλλιεργείται η εθνική ενότητα. Για να μπορούν οι κυρίαρχοι να συνεχίζουν αδιάκοπα τα σχέδιά τους για περαιτέρω λεηλασία και καταπίεση. Το κόλπο είναι γνωστό και δοκιμασμένο ιστορικά: συστρατευτείτε απέναντι σε «εθνικούς εχθρούς» και ξεχάστε τα αφεντικά, τις τράπεζες, τα υπουργεία, την ταξική/ρατσιστική/σεξιστική καταπίεση.

Σε αυτήν την ασφυξία των εθνικών ιδεωδών, η κυβέρνηση της πατριωτικής αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ (μέχρι πρότινος και για 4 χρόνια μαζί με την εθνικιστική δεξιά των ΑΝΕΛ) ενισχύει θεσμικά τον εθνικισμό, οξύνει τους εθνοκρατικούς ανταγωνισμούς στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και των Βαλκανίων, μετατρέπει ολόκληρη την ελληνική επικράτεια σε μία πολεμική βάση. Εξάλλου, η εθνική ενότητα, είναι προϋπόθεση μιας πολεμικής προετοιμασίας που εδώ και καιρό δρομολογείται με: περαιτέρω αύξηση του διαχρονικά διογκωμένου προϋπολογισμού των ενόπλων δυνάμεων (3,32 δισ. ευρώ για το 2019), μεγάλες διεθνείς στρατιωτικές ασκήσεις συνεκπαίδευσης στην ελληνική επικράτεια με «συμμαχικά» στρατεύματα (όπως αυτά των στρατοκρατούμενων καθεστώτων Ισραήλ, Αιγύπτου και των «φίλων-φονιάδων των λαών» ΗΠΑ), δαπανηρές αναβαθμίσεις των F-16 και παραγγελίες νέων φρεγατών για το πολεμικό ναυτικό, εντατικότερη στρατιωτικοποίηση για τις ΑΟΖ σε Αιγαίο και Κύπρο και διασφάλιση εμπορικών συμφωνιών με ενεργειακούς κολοσσούς. Και η λίστα δε σταματάει εκεί. Παραχώρηση της αεροπορικής βάσης στη Λάρισα για τα ΝΑΤΟϊκά

drones, προετοιμασία των εγκαταστάσεων αποθήκευσης πυρηνικών στη βάση της Ανδραβίδας, στάθμευση μαχητικών αεροσκαφών και πολεμικών ελικοπτερώων στις βάσεις του Ακτίου και του Στεφανοβικείου, ενεργοποίηση του στρατιωτικού αεροδρομίου στο Τυμπάκι της Κρήτης για την εξυπηρέτηση της ευρωπαϊκής συνοριοφυλακής–Frontex, ενίσχυση των πολεμικών διαδικασιών στη βάση της Σούδας κ.ά. Παράλληλα, η διακρατική διευθέτηση του «μακεδονικού» επιχειρεί να προωθήσει τους στρατηγικούς σχεδιασμούς του NATO και να καταστήσει το ελληνικό κράτος «ηγέτιδα δύναμη των Βαλκανίων», όπως με στόμφο διατυπώνουν οι... αντι-ιμπεριαλιστές διεθνιστές της κυβερνώσας αριστεράς.

Μέσα σε αυτή την εθνικιστική και μιλιταριστική πραγματικότητα, ο ελληνικός στρατός, με απόφαση αριστερής κυβέρνησης, αναλαμβάνει για πρώτη φορά μετά τη χούντα του '67 την πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΘΑ, μέσω της υπουργοποίησης του αρχηγού ΓΕΕΘΑ Βαγγέλη Αποστολάκη αμέσως μετά την παραίτηση Καμμένου. Μίας αριστερής κυβέρνησης που επιχειρεί εντέχνως από τα κυβερνητικά επιτελεία να παρουσιάσει τον στρατιωτικό μηχανισμό ως «κοινωνικό αρωγό» και «προστάτη». Από τα θεαματικά ρεπορτάζ για τη «διάσωση» προσφύγων στο Αιγαίο μέχρι τη συμμετοχή του στην αντιμετώπιση της μόλυνσης του Σαρωνικού και των πρόσφατων πυρκαγιών στην Αττική. Από τις μπουλντόζες με τις ερπύστριες που ανοίγουν δρόμους στα απομακρυσμένα νησιά μέχρι τη συμβολή της στρατιωτικής μηχανής στις ανεγέρσεις σχολείων (για οικογένειες στρατιωτικών) και σε προγράμματα ανακύκλωσης, η συγκυβέρνηση –με τη συμβολή όλων των κομμάτων και θεσμών– παλεύει να ωραιοποιήσει και να κανονικοποιήσει τον στρατό στις συνειδήσεις των «από κάτω». Μέσα στο ίδιο πλαίσιο επιχειρείται παράλληλα να παρουσιαστεί η θητεία ως μια «ωφέλιμη περίοδος για τη νεολαία», ακόμα και αν οι συχνές αυτοκτονίες φαντάρων στα έγκατα της στρατιωτικής μηχανής και του συγγνού πειθαναγκασμού συνεχίζουν να διαφεύδουν τις φανταχτερές αυτές διακηρύξεις. Πρόκειται για μία σχεδιασμένη επιχείρηση ξεπλύματος του ελληνικού στρατού και του πρωταγωνιστικού ρόλου που έχει επιτελέσει στην επιβολή στρατοκρατικών καθεστώτων (π.χ. χούντα '67, δικτατορία Μεταξά '36), την καταστολή ιστορικών κοινωνικών εξεγέρσεων (π.χ. Λαύριο, Κιλελέρ, Θεσσαλονίκη, Πολυτεχνείο) καθώς και της συμβολής του στα πολεμικά μέτωπα και τις επιθέσεις της δύσης σε χώρες της Ασίας, της Αφρικής ή των Βαλκανίων (π.χ. Κορέα, Αφγανιστάν, Λιβύη, Γιουγκοσλαβία). Στην παρούσα συνθήκη, ο ελληνικός στρατός αποτελεί τον κεντρικό διαχειριστή της καταστολής προσφύγων/μεταναστ(ρι)ών και εν γένει της αντιμεταναστευτικής πολιτικής (και των παχυλών κονδυλίων της με εκατομμύρια ευρώ στη διάθεση του ΥΠΕΘΑ). Οργανώνει την αορατοποίηση των προσφύγων/μεταναστ(ρι)ών έχοντας διαμορφώσει και μονιμοποιήσει μια σειρά στρατοπέδων σε τόπους εξαίρεσης-εκτοπισμού όσων οι ζωές ορίζονται ως «περιττές». Στρατιωτικοποιεί τα θαλάσσια σύνορα μαζί με το NATO και τον FRONTEX δολοφονώντας ή εξαναγκάζοντας τους/τις μετανάστ(ρι)ες σε θάνατο στα επικίνδυνα περάσματα του Έβρου ή στον βυθό του Αιγαίου. Εντίνει τις απελάσεις και διευθύνει ένα καθεστώς ομηρίας, εγκλεισμού και κοινωνικού αποκλεισμού εκατοτάδων χιλιάδων ανθρώπων. Όσο και να παρουσιάζεται ως «προστάτης» της

κοινωνίας, ο στρατός δεν αποτελεί παρά τη φονική μηχανή πολέμου και καταστολής εκ μέρους κράτους και αφεντικών.

Μέσα σε αυτή τη συγκυρία επίκλησης της εθνικής ενότητας και επίτασης των πολεμικών ιαχών, το ελληνικό κράτος και ο στρατός δεν θα μπορούσαν παρά να συνεχίσουν απρόσκοπτα και εντατικότερα την καταστολή όσων δεν καταπίνουν το χάπι της εθνικής αποβλάκωσης, όσων αρνούνται τα εθνικά καλέσματα για «συστράτευση», όσων αρνούνται να υποταχθούν στον χακί εκβιασμό της εξουσίας. Οι ολικοί αρνητές στράτευσης, βρίσκονται διαρκώς στο στόχαστρο της καταστολής καθώς αμφισβητούν έθνη, κράτη και στρατούς, ακυρώνουν στην πράξη με τις αρνήσεις τους τον милитарισμό και τη στρατοπεδική ζωή, υπονομεύουν τους διαχωρισμούς και τα δίπολα, εκθρευόμενοι τόσο τον πόλεμο όσο και την ειρήνη των κυρίαρχων αυτού του κόσμου. Και ακριβώς γι' αυτήν την κοινωνικά ορατή επιλογή τους μέσα σε αυτή τη συγκυρία οξύνεται η εκδικητικότητα του στρατού: με πολλαπλές διώξεις σε στρατοδικεία (που δεν τα αναγνωρίζουν), με απανωτά πρόστιμα των 6.000 ευρώ (που αρνούνται να πληρώσουν), με καθημερινές αναζητήσεις από τις αρχές στις κατοικίες τους, με μια διαρκή απειλή για καταδίκες και κατασχέσεις.

Η εκδικητική και παραδειγματική στρατιωτική καταστολή των ολικών αρνητών στράτευσης συνεχίζεται με μια φάμπρικα διώξεων από το στρατοδικείο του Ρουφ, όπου στις 6 Φεβρουαρίου 2019 δικάζονται δύο ολικοί αρνητές στράτευσης, ο Κωνσταντίνος Γουνιτσιώτης και ο Στράτος Μωυσής, ενώ στις 18 Φεβρουαρίου 2019 δικάζεται ο ολικός αρνητής στράτευσης Παύλος Χριστόπουλος. Στις απανωτές διώξεις, στα πρόστιμα και τις απειλές, στεκόμαστε αλληλέγγυες και αλληλέγγυοι στους ολικούς αρνητές. Κανένας και καμία μόνος/η μπροστά στις ορέξεις του κράτους και των στρατοκρατών, για έναν κόσμο αλληλεγγύης, ελευθερίας, αυτοοργάνωσης, κοινοκτημοσύνης, χωρίς έθνη, κράτη, στρατούς και επίπλαστους διαχωρισμούς.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΟΛΙΚΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ, ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΕΥΡΩ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΥΦ, 9π.μ., ΟΠΟΥ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 06/02: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΝΙΤΣΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΩΥΣΗΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/02: ΠΑΥΛΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ**

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης (Αθήνα), Αναρχικές/οί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Κατάληψη Αγρός (Πάρκο τρίτη-Ιλιον), Θερασίτης (Ιλιον), Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Πάροδος (Νίκαια), Ρεσάλτο (Κερασίνη)

Γενάρης 2019

Το πρωί του Σαββάτου 26/01/19 πραγματοποιήθηκε στις περιοχές της Δραπετσώνας και του Κερατσινίου από δεκάδες συντρόφισσες/ους, αντεθνική-αντιμilitarιστική παρέμβαση αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές στρατεύσεως. Βασικό σημείο της παρέμβασης υπήρξε το πέρασμα μας από το στρατόπεδο-στρατιωτικό εργοστάσιο αρβυλών της ΚΟΠΗΣ στη Δραπετσώνα, στο οποίο γράφτηκαν συνθήματα και στένσιλ στην πύλη.

Σε συνέχεια των δράσεων για τα στρατοδικεία των 3 ολικών αρνητών στράτευσης το Σάββατο 16/02/19 δεκάδες σύντροφοι και συντρόφισσες πραγματοποίησαν παρέμβαση στους Αγίους Αναργύρους και το Ίλιον. Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης έγινε αναγραφή αντεθνικών-αντιμилιταριστικών συνθημάτων στην είσοδο του στρατοπέδου 301 στους Αγίους Αναργύρους.

//Γιατί εθνική ενότητα σημαίνει να χορεύεις τάνγκο με τους δημίους σου//

[Το παρακάτω κείμενο μοιράστηκε στις γειτονιές του Ιλίου και των Αγίων Αναργύρων τον Δεκέμβρη του 2018. Αφορμή στάθηκαν οι πιέσεις και τηλεφωνικές απειλές των τοπικών αστυνομικών τμημάτων σε σπίτια ανυπότακτων και ολικών αρνητών στράτευσης για την επίδοση νέων κλητεύσεων στράτευσης, όπως και η πρόσφατη επιβολή προστίμων 6.000 ευρώ σε δύο ανυπότακτους συντρόφους]

Ένα γαλανόλευκο πανηγύρι έχει στηθεί εδώ και έναν περίπου χρόνο με αφορμή την ονομασία της γειτονικής χώρας (Μακεδονία). Σ' αυτό το δυσώδες πανηγύρι υπάρχει μια θέση για όλους: πέρα από τους συνήθεις αφιονισμένους/ες ρασοφόρους/ες, γραφικούς μεγαλέξαντρους με στολές made in china, μιλιταριστές και πατριώτες παλιάς και νέας κοπής, ναζί και φασίστες, φυρερίσκους και ψεκασμένους ακολουθητές τους, υπάρχουν και οι «σοβαροί»: η επίσημη εκκλησία, στρατιωτικοί, κόμματα από όλο το πολιτικό φάσμα (από την αριστερά ως την ακροδεξιά), σύνδεσμοι επιχειρηματιών, ΜΜΕ και άλλες τέτοιες «ευγενείς» κοινωνικές ομάδες.

Αν κάποιος/α νομίζει πως αυτό το πλήθος που κινείται γύρω από το κέντρο του πιο επικίνδυνου σκοταδιού (πατρίς-θρησκεία-οικογένεια) είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από τους εκφραστές του «ψύχραιμου πατριωτισμού» της αριστερής κυβέρνησης, μάλλον αυταπατάται. Πρόκειται απλά για δύο «αλληλοτροφοδοτούμενες» όψεις των «εθνικών συμφερόντων» και του «εθνικού κορμού». Και οι «δύο πλευρές» προσπαθούν να πλειοδοτήσουν σε δηλώσεις γαλανόλευκης πατριωτικής πίστης: οι «μεν» με τον γνωστό «ελληνόψυχο» τρόπο «σημαία-χλαμύδα-σανδάλι», χύνοντας εθνικιστικό, ρατσιστικό, σεξιστικό και ομοφοβικό δηλητήριο, οι «δε» στήνοντας «σοβαρή εξωτερική πολιτική» για τα «συμφέροντα της πατρίδας», δίνοντας «μάχες για την ελληνικότητα» της ΑΟΖ του Αιγαίου, από κοινού με τα κράτη σφαγείς της Αιγύπτου και του Ισραήλ ενάντια στον «προαιώνιο εχθρό», την Τουρκία. Στο όνομα της υπεράσπισης των «εθνικών συμφερόντων», καιρό τώρα, δεν διστάζουν να τζογάρουν, θυσιάζοντας τις ζωές των υποτελών τάξεων, προκαλώντας παράλληλα την ευρύτερη αιματηρή αποσταθεροποίηση της περιοχής (πόλεμοι στην Συρία και τη Μέση Ανατολή, πολεμική κρίση Ρωσίας-Ουκρανίας).

Όταν λοιπόν ακούγεται «εθνικό συμφέρον» και «εθνική ενότητα», ανθρώπινο αίμα μυρίζει. Λίαν συντόμως θα μυρίζει και υδρογονάνθρακες... Και κάποιοι είναι ιδιαίτερως πρόθυμοι να μας βάλουν να χοροπηδάμε σε συλλαλητήρια με γαλανόλευκες για την ελληνικότητα των ΑΟΖ -και γιατί όχι αν χρειαστεί να σφαχτούμε με τους όποιους γείτονες- γιατί η BP, η ΕΧΧΟΝ-MOBIL και η TOTAL έχουν ανάγκες...

Όλη αυτή η προσπάθεια συστράτευσης των κοινωνικών αντανεκλαστικών προς όφελος του εθνικού κορμού, δεν είναι τυχαίο ότι έφτασε στο αποκορύφωμά της, με την υπόθεση της εκτέλεσης του Κασιόφα από αλβανούς μπάτσους. Ένας πατενταρισμένος παραστρατιωτικός φασίστας μετατρέπεται σε εθνικό ήρωα που «πέθανε για την σημαία». Είναι ο ίδιος φασίστας, που όπως και πολλοί άλλοι ναζί και χρυσαυγίτες σε άλλες περιπτώσεις, έχει συλληφθεί ως μέλος ομάδας διακίνησης ναρκωτικών, ως ένας αυθεντικός δηλαδή εκφραστής (της ντόπας) της σημαίας και των εθνικών ιδεωδών. Σημασία εξάλλου δεν είχαν ποτέ τα πραγματικά γεγονότα αλλά η αφήγησή τους: για να φτιαχτούν οι εθνικοί ήρωες και για να αποκλειστούν οι «περιττοί» και οι «μη κανονικοί», χρειάζεται μια ολόκληρη διαδικασία κατασκευής των γεγονότων, χειραγώγησης και αποπροσανατολισμού, μια διαδικασία δημιουργίας αντιπάλων στρατοπέδων, εχθρών και φίλων, «ηρώων» και «προδοτών». Ο Κασιόφας λοιπόν, άσχετα με το ποιος είχε πραγματικά υπάρξει, ποιος ήταν και τι ακριβώς έκανε, κουβαλώντας όλα εκείνα τα στοιχεία που τον καθιστούν «κανονικό» και εντός του εθνικού κορμού, μετατρέπεται σε ήρωα, ο φασιστικός εσμός που παραβρέθηκε στην κηδεία του ονομάζεται «συγχωριανοί» και «έλληνες πατριώτες», ενώ στην βουλή κρατείται ενός λεπτού σιγή. Την ίδια στιγμή, ο δολοφονημένος Ζακ Κωστόπουλος/Zackie Oh, επειδή ακριβώς ενσάρκωνε μισητές ταυτότητες για τον εθνικό κορμό και την ανδροπρέπειά του, επειδή βρέθηκε απεγνωσμένος σε μια γεωγραφία (Ομόνοια) που διεξάγεται ένας πόλεμος χαμηλής έντασης ενάντια στους «περιττούς» κάθε είδους, συνεχίζει -ακόμα και τώρα που «δικαιώνεται» από τα γεγονότα- να αποτελεί μια φιγούρα προς αποφυγή, μια φιγούρα κινδύνου...

Οι λόγοι περί εθνικής ενότητας και εθνικής ομοψυχίας, που παράγονται κατά ριπές από όλο το φάσμα του συστήματος (από την κυβερνώσα αριστερά ως τη ναζί ακροδεξιά, τα ΜΜΕ, την εκκλησία κτλ) μπορεί να διαφέρουν στη μορφή και τον τρόπο που εκφέρονται, στην ουσία τους όμως αποτελούν ένα κοινό κάλεσμα σε συστράτευση για τα συμφέροντα των αφεντικών. Αυτό ακριβώς είναι το «εθνικό συμφέρον», αυτό θα πει «να βάλουμε πλάτη για να ανορθώσουμε την εθνική οικονομία». Όπως επίσης «εθνικό συμφέρον» χαρακτηρίζεται η «ασφάλεια των συνόρων», μια διαδικασία μαζικού θανάτου και εκτοπισμού μεταναστών/τριών είτε με τις «νόμιμες» μαζικές απελάσεις και την παράλληλη φυλάκιση χιλιάδων ανθρώπων σε άθλιες συνθήκες στα λεγόμενα «κέντρα φιλοξενίας» είτε με τις φασιστικές επιθέσεις στα σκοτεινά κατά μεταναστών (με την κάλυψη πάντα της αστυνομίας).

Τι πιο βολικό αλήθεια για τους κυρίαρχους από ένα διαρκές αλληλοφάγωμα μεταξύ των φτωχών στο όνομα της υπεράσπισης των «εθνικών συμφερόντων»;

Την ίδια στιγμή, και μέσα σε αυτήν τη συγκυρία της οξυμένης καλλιέργειας των «εθνικών κινδύνων» και της «εθνικής ενότητας», το ελληνικό κράτος και ο στρατός εξαπολύουν άλλη μια επίθεση σε εκείνα τα κοινωνικά κομμάτια που αρνούνται να καταπιούν τις εθνικές αυταπάτες, αρνούνται να «δουλέ-

ψουν» για τα εθνικά συμφέροντα, να ντυθούν στον χακί εκβιασμό τους. Οι ολικοί αρνητές στράτευσης βρίσκονται για άλλη μια φορά στο επίκεντρο της καταστολής, αφού το πρόταγμα της ολικής άρνησης ακυρώνει και επιτίθεται σε όλα τα αυτονόητα των εθνικών ιδεωδών. Η ολική άρνηση στράτευσης είναι μια πολιτική στάση που τοποθετείται όχι μόνο στην άρνηση της θητείας, αλλά στην εναντίωση στο σύνολο του στρατιωτικού μηχανισμού, του μιλιταρισμού, των εθνών-κρατών. Μια στάση ζωής που προτάσσει την ελευθερία, την αυτοοργάνωση, την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση και στέκεται ενάντια στην εξουσία, την ιεραρχία, τα έθνη-κράτη, τους διαχωρισμούς και τις κυρίαρχες θεσμίσεις. Η ολική άρνηση στράτευσης δεν είναι «απλά» μια στάση ζωής που μισεί τους πολέμους των κυρίαρχων. Μισεί άλλο τόσο και την «ειρήνη» τους...

Το τελευταίο διάστημα, ο ελληνικός στρατός έχει εξαπολύσει μέσω των στρατολογικών υπηρεσιών και των στρατιωτικών εισαγγελιών ένα ακόμη κυνηγητό ενάντια στους ανυπότακτους και τους ολικούς αρνητές στράτευσης. Σε συνεργασία με τα αστυνομικά τμήματα, έχουν ενταθεί οι παρενοχλήσεις στα σπίτια ανυπότακτων και οι συλλήψεις ανυπότακτων και ολικών αρνητών στράτευσης. Παράλληλα, σε συνεργασία με τις εφορίες, ο ελληνικός στρατός συνεχίζει ακατάπαυστα να επιβάλει διοικητικά πρόστιμα των 6.000 ευρώ. Δεν είναι μόνο η εκδικητικότητα κάποιων ξεφτιλισμένων στρατοκρατών: είναι επίσης και ένα μήνυμα φόβου που διασπείρεται στην κοινωνία και ειδικά στους νεότερους που θα βρεθούν μπροστά στον χακί εκβιασμό στα 18 τους, μια κατασταλτική στρατηγική για να διαφυλαχτεί το κύρος ενός μηχανισμού που είναι μισπτός σε μεγάλα κομμάτια της νεολαίας.

Τον τελευταίο μήνα, τα αστυνομικά τμήματα των Αγίων Αναργύρων και του Ιλίου, δεν αρκέστηκαν σε μια «τυπική», «γραφειοκρατική» διαχείριση των χαρτιών κατάταξης που έπρεπε να επιδώσουν, σε ανυπότακτους συντρόφους στις γειτονιές μας, αλλά προέβησαν σε τηλεφωνικές και προσωπικές απειλές. Θα υπενθυμίσουμε στα ένστολα μπουμπούκια των τοπικών αστυνομικών τμημάτων (αυτών δηλαδή που συντηρούν στα κρατητήριά τους μικρά κολαστήρια, βασανίζοντας και ενοχοποιώντας κρατούμενους/ες μέσα στην αφάνεια που τους προσδίδει ο θεσμικός τους ρόλος) πως δεν θα αφήσουμε κανένα σύτροφο μόνο του και καμία πρόκληση αναπάντητη.

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ,
Η ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ**

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΔΙΟΞΕΙΣ, ΤΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ**

**ΚΑΜΙΑ ΣΥΣΤΡΑΤΕΥΣΗ, ΚΑΜΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ**

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΕΘΝΗ, ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

Το Σάββατο 15/12/18 πραγματοποιήθηκε από δεκάδες συντρόφισσες και συντρόφους, αντεθνική-αντιμilitarιστική παρέμβαση για την αλληλεγγύη στους ολικούς αρνητές στράτευσης σε Ίλιον-Αγ. Ανάργυρους με αφορμή τις παρενοχλήσεις ανυπότακτων και ολικών αρνητών από τα τοπικά τμήματα. Η παρέμβαση, με μοίρασμα κειμένων, αφισκόλληση και αναγραφή συνθημάτων κινήθηκε στους κεντρικούς δρόμους των περιοχών και πέρασε μπροστά και από τα 2 τμήματα.

//Εθνικιστική ή διεθνιστική είναι η κρατική/καπιταλιστική βαρβαρότητα//

[Το κείμενο που ακολουθεί μοιράστηκε κατά τη διάρκεια της αντεθνικής παρέμβασης αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές στράτευσης στις 17/12/18, με αποκλεισμό της εισόδου στο Ινστιτούτο Γκαίτε στην οδό Ομήρου στο κέντρο της Αθήνας, επ' αφορμή της προγραμματισμένης εκδήλωσης του κυβερνητικού πλυντηρίου «Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς» με τίτλο «Διεθνισμός ή Εθνικισμός» – «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα»]

Η σημερινή εκδήλωση (17/12) στο Ινστιτούτο Γκαίτε από το κυβερνητικό πλυντήριο «Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς» με τίτλο: «Διεθνισμός ή Εθνικισμός» – «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα», πραγματοποιείται καθόλου τυχαία στο πλαίσιο της όξυνσης της κρατικής προπαγάνδας υπέρ των εθνικών συμφερόντων, δικαιολογώντας από τη μία τον (αριστερό) πατριωτισμό και εθνοκεντρισμό και επιχειρώντας από την άλλη να αφομοιώσει τους χειραφετητικούς αγώνες στα εθνοκρατικά φληναφήματα της κυριαρχίας.

Την εκδήλωση αυτή προλογίζει ο Αριστείδης Μπαλτάς, πρώην υπουργός και νυν βουλευτής του (συγ)κυβερνώντος αριστερού κόμματος, ένας εκ των ιθυνόντων νόων του ρηζικέλευθου κυβερνητικού προγράμματος αυτής της τεράστιας στιγμής του ελληνικού έθνους που ονομάζεται «πρώτη-και-δεύτερη φορά αριστερά, στην τρίτη καίγεστε». Θα μας συγχωρήσει ο πολιτικός ανήρ την ασέβεια, αλλά διωκόμενοι γαρ (και) από τον ίδιο και το κόμμα του επειδή αρνούμαστε τα έθνη και τους στρατούς, έχουμε το θράσος να (αντι)ομιλούμε κοινωνικά και ενεργοποιούμε την αδιαμεσολάβητη και αντιθεσμική αλληλεγγύη χωρίς να συνδιαλεγόμεθα με τους εθνοπατέρες της γαλανόλευκης καταστολής και του χακί εκβιασμού.

Κύριος ομιλητής της εκδήλωσης είναι ο Μικαέλ Λεβί, ακαδημαϊκός, επινοητής «επαναστατικών συγγενειών» μαρξιστών και αναρχικών ακόμα και κατά τις περιόδους ωμής καταστολής ή μηχανορραφιών των πρώτων ενάντια στους δεύτερους, αντίστοιχα κρυψίνους των πραγματικών εθνοκρατικών συγγενειών διαφόρων μαρξιστών και καπιταλιστών, καθώς και διαχρονικός απολογητής του ορθόδοξου μαρξισμού, του «αριστερού πατριωτισμού» και φυσικά του κράτους. Έστω του σοσιαλιστικού. Την ασέβειά μας λοιπόν και στους διανοούμενους, τους απολογητές της «κυρίαρχης κοινωνικής τάξης», όπως θα έλεγε και ο -καθόλου αναρχικός- Γκράμσι.

Πιστός υπηρέτης των εθνικών συμφερόντων, ο διεθνισμός διώκει και πολιορκεί (ποινικά και οικονομικά) όσους αρνούνται την στρατιωτική θητεία ως εθνικιστικό καταναγκασμό, δημιουργεί και γεμίζει στρατόπεδα συγκέντρωσης/ομηρίας των «απάτριδων» προσφύγων και μετανασ(ρι)ών, στρατιωτικοποιεί και δολοφονεί στα σύνορα, ενισχύει και καθαγιάζει την πολεμική μηχανή του εθνικού στρατού και του NATO, διαχέει και τονώνει κοινωνικά τον πατριωτισμό και τον εθνολαϊκισμό. Κι αυτό διότι οι διαφορές μεταξύ εθνικισμού και διεθνισμού δεν αφορούν σε μία διαπάλη υπέρ ή κατά του έθνους-κράτους αντίστοιχα, αλλά στις διαφορετικές όψεις του ίδιου

«εθνικού» νομίσματος που καθυποτάσσει τις ζωές και τις συνειδήσεις μας. Τα έθνη (ανεξάρτητα του αν διαβάζονται ως φανταστικές κοινότητες, ιδεολογίες, ιστορικά φαινόμενα, επινοήσεις ή κατασκευές) εξακολουθούν να μυστικοποιούνται, να φυσικοποιούνται και να νομιμοποιούνται κοινωνικά όσο δεν αποκαλύπτεται η πραγματική τους φύση: ως η πολιτική θρησκεία του σύγχρονου κράτους.

Τα έθνη δεν είναι χορτοφάγα...

«Πατριωτισμός είναι να κάνουμε την Ελλάδα ηγέτιδα δύναμη στα ανατολικά σύνορα της Ευρώπης»

A. Τσίπρας, Ιούνιος 2018

«Η Ελλάδα γίνεται ηγέτιδα δύναμη στα Βαλκάνια και την νοτιοανατολική Μεσόγειο... Δεν θα τους επιτρέψουμε να μας εγκαλούν για μειοδοσία και εθνομηδενισμό... Εμείς απελευθερώσαμε τη χώρα και ανακτήσαμε την περηφάνια των Ελλήνων... Μόνος οδηγός μας ο πατριωτισμός... »

A. Τσίπρας, Δεκέμβριος 2018

Τα κράτη με όλους τους ιδεολογικούς και κατασταλτικούς τους μηχανισμούς, οι θεσμοί με όλες τις διαμεσολαβήσεις τους, οι ακαδημίες με όλη την επιστημοσύνη τους, οι θρησκείες με όλη τη μεταφυσική τους, η πατριαρχία με όλη την κανονικότητά της, όπως και κάθε άλλη πτυχή του εξουσιαστικού συρφετού που διαφεντεύει τις ζωές μας συμφωνούν: καθένα εξ αυτών αποτελεί την βαθιά έκφραση του εκάστοτε εθνικού πεπρωμένου. Ενός πεπρωμένου τόσο μοντέρνου και τόσο επινοημένου που για να επιβληθεί στην ιστορία ως «προαιώνιο» και «αληθινό» μακέλεψε μέσα σε δύο αιώνες σχεδόν κάθε γωνιά του πλανήτη, κατακερματίζοντας τον κόσμο σε επιμέρους έθνη και προσφέροντας στην ανθρωπότητα τα πιο απάνθρωπα ανδραγαθήματά της.

Τα έθνη γεννιούνται κατά την ιστορική μετάβαση από τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό. Η όποια «επαναστατική» τους αφετηρία δεν αφορά σε τίποτα άλλο από τη μετάβαση της κυριαρχίας και των εξουσιαστικών σχέσεων από το πλαίσιο των θεοκρατικών αυτοκρατοριών σε αυτό των σύγχρονων κρατών. Γι' αυτό και από την πρώτη στιγμή της θεμελίωσής τους ως πολιτικές οντότητες (μόλις πριν από δυόμιση αιώνες) ανοίγουν ένα νέο κύκλο υποταγής, εκμετάλλευσης, εξανδραποδισμού και στρατιωτικοποίησης των «από κάτω». Τα εθνικά ιδεώδη (ανα)παράγουν και θεσμίζουν τις ταξικές, φυλετικές, έμφυλες ή πολιτισμικές ιεραρχίες (αστική τάξη, λευκή ανωτερότητα, αρρενωπότητα, θρησκεία, αρτιμέλεια κτλ) υπονομεύοντας την όξυνση του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού. Ενώ η ομογενοποίηση των υπηκόων στα εθνικιστικά πρότυπα του εκάστοτε «κυρίαρχου λαού» (είτε με εκτεταμένες εθνοκαθάρσεις και εκτοπισμούς, είτε με τη βίαιη αφομοίωση των «διαφορετικών») έρχεται χέρι-χέρι με την καθυπόταξή τους στην ηγεμονία του κράτους και σε ό,τι αυτή οργανώνει και περιφρουρεί.

Είναι η επιδίωξη της κατάκτησης αυτής ακριβώς της ηγεμονίας (ή αντίστοιχα ο αγνωστικισμός απέναντι σε αυτήν) που επέτρεψε στα έθνη να αποτελούν το φανταστικό υπόστρωμα κάθε νεωτεριστικού μοντέλου εξουσίας και ως τέτοια να

μονοπωλούν και να εγκλωβίζουν την κοινωνική συνείδηση και τον αγώνα για χειραφέτηση. Η κατάκτηση αυτής της εξουσίας, ως στυγνός αυτοσκοπός, ως δημοκρατική πεμπουσία ή ως «απαραίτητο στάδιο για τον σοσιαλισμό», διαμορφώνει και τους ανάλογους εναγκαλισμούς με τις εθνικές αυταπάτες. Οι εθνικιστικές και διεθνιστικές αντιλήψεις, ασχέτως των μεταξύ τους διαφορών ή/και συμπτώσεων στη διαχείριση της εξουσίας, στην πραγματικότητα δεν αποτελούν παρά δύο από τα βασικότερα ιδεολογήματα του «εθνικού συμφέροντος». Κι αν στην εν πολλοίς εμφυλιακή ελληνική ιστορία ουδέποτε έλλειψαν οι περιπτώσεις και οι συγκλίσεις της «εθνικής ενότητας» μεταξύ εθνικιστών και διεθνιστών (ή δεξιών και αριστερών αντίστοιχα), τα τελευταία χρόνια αυτές οι συγκλίσεις θεσμίσθηκαν όσο ποτέ άλλοτε, διαμέσου των συγκυβερνήσεων του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και ειδικότερα της τελευταίας τετραετίας μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ.

Οι αβάσταχτες κοινοτοπίες (του Είναι) διεθνιστών και εθνικιστών

Αν η κυβερνητική συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ αντιμετωπίστηκε αρχικά με απαισιοδοξία για τις «αντοχές» της, τα εθνικά ζητήματα αποτελούσαν τον βασικότερο λόγο. Εν τέλει, αποδείχθηκε και στους πλέον ανυποψίαστους ότι οι υπαρκτές σηματικές διαφορές του «δεξιού εθνικισμού» και του «αριστερού πατριωτισμού» σκοπίμως υπερμεγεθύνονται προκειμένου να εδραιωθεί το κυριαρχικό ψευδοδίπολο «διεθνισμός ή εθνικισμός». Ένα δίπολο που αποκρύπτει ότι εντός του δεν υπάρχει τίποτα εν γένει ρηξιακό ή αντιθετικό με τις εθνικές ιδεολογίες και ό,τι εξουσιαστικό αυτές φέρουν. Για τον λόγο αυτό, η «πρώτη φορά διεθνιστική» κυβέρνηση σε αγαστή συνεργασία με τους εθνοκαμμένους ΑΝΕΛ απέδειξε ότι εκτός από το κράτος, συνέχεια έχει και το έθνος.

Στο πλαίσιο αυτό, τα έργα και οι ημέρες της διεθνιστικής εξουσίας όχι μόνο συνέχισαν αλλά βάραιναν ακόμα περισσότερο το εθνο-πατριωτικό πλαίσιο της πολιτικής των προκατόχων της. Η παλινόρθωση των κοινοβουλευτικών θεσμών του έθνους (οι οποίοι διολίσθαιναν κοινωνικά διαρκώς μέχρι και το 2015), η επιχειρούμενη πρόσδεση των κοινωνικών/ταξικών αγώνων στον «κρατικό αγώνα» για «λαϊκή κυριαρχία», η εθνοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων μέσω αντι-ιμπεριαλιστικών ιδεολογιών, η μεταγραφή της οικονομικής κρίσης από κοινωνική/ταξική λεηλασία σε «εθνική συμφορά» (η οποία αθρώνει την αστική τάξη και νομιμοποιεί τις γνωστές «ασύμμετρες θεραπείες» ενάντια στους «από κάτω»), ο «εκδημοκρατισμός» των πραιτοριανών μπάτσων που συνεχίζουν να δολοφονούν σε δρόμους και αστυνομικά τμήματα, η δυναμική επαναφορά του στρατού ως κοινωνικού «προστάτη» είναι μόνο κάποια από τα μνημειώδη κρατικά κατορθώματα του διεθνισμού που θα ζήλευε κάθε εθνικιστής.

Ωστόσο, το πεδίο στο οποίο ο διεθνισμός του αριστερού κράτους διέπρεψε δεν ήταν άλλο από το πεδίο των «εθνικών ζητημάτων». Από την «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» (αρχής γενομένης από τα κράτη της ΕΕ και του ΝΑΤΟ που από «εχθροί του λαού» έγιναν οι «καλύτεροι διαθέσιμοι σύμμαχοί του») έως την «πατριωτική εθνική άμυνα», ο εθνοκεντρισμός γίνεται ο αυτοσκοπός και το επίδικο σε κάθε δημόσια ατζέντα. Οι διάφοροι διακρατικοί και εθνικοί ανταγωνισμοί -για τις ΑΟΖ, τις ονομασίες και τις υφαλοκρηπίδες (τουρκία, μακεδονία, αλβανία)-

με τους «εχθρούς γείτονες» που πρέπει είτε να πολεμηθούν είτε να ποδηγετηθούν για το «συμφέρον της πατρίδας», η αγαστή πολιτική/οικονομική/στρατιωτική συνεργασία και οι χαριεντισμοί με τους σφαγείς δικτάτορες της Αιγύπτου (της άλλοτε «συγκινητικής» για την αριστερά «αραβικής άνοιξης») και με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ (του ίδιου κράτους που μέχρι πρότινος αποτελούσε κόκκινο πανί για τη «διεθνιστική αλληλεγγύη»), και φυσικά η χυδαία ανάδειξη «της γης των κολασμένων» μεταναστ(ρι)ών-προσφύγων ως «εθνικού κίνδυνου», ο οποίος αντιμετωπίστηκε με την αδυσώπητη φιλανθρωπία των αντιμεταναστευτικών πολιτικών, των φραχτών, της στρατιωτικοποίησης των συνόρων, των χιλιάδων δολοφονιών (πολλές εκ των οποίων καθαρά «παραδειγματικές»), των δεκάδων στρατοπέδων συγκέντρωσης και ομηρίας, του θεσμικού αποκλεισμού από την παροχή ασύλου και του κοινωνικού αποκλεισμού από τις γειτονιές, τα σχολεία, την εργασία και τις πλατείες. Είναι αυτή ακριβώς η διεθνιστική πολιτική που θέτοντας το έθνος στο επίκεντρο των κοινωνικών ζητημάτων, δίνει το πάτημα στον «εθνικό κορμό» να εκδηλώνει απερίφραστα το σκοτάδι του, ενώ κάθε λογής εθνικιστικά κατακάρθια, φασιστικές και ναζιστικές γκρούπες, ρατσιστές, σεξιστές, μιλιταριστές και ρασοφόροι χύνουν το μισαλλόδοξο, σοβινιστικό και πατριαρχικό δηλητήριό τους ακόμα πιο απροκάλυπτα.

Η στρατιωτική εκδοχή επί διεθνιστικής διαχείρισης δεν θα μπορούσε παρά να ακολουθήσει τα ίδια ένδοξα μονοπάτια. Από τη δεκαετία του '70 μέχρι σήμερα, μόνο επί αριστερής διακυβέρνησης κατάφερε ο ελληνικός στρατός να εμφανιστεί τόσο γρήγορα και τόσο αθόρυβα ως διαχειριστής κοινωνικών ζητημάτων (αντιμεταναστευτική πολιτική, διαχείριση «περιβαλλοντικών καταστροφών», ανάληψη δημοσίων έργων κ.ά.), επιχειρώντας να θέσει ένα μανδύα «κοινωνικής πρόνοιας» στον βαθύ κατασταλτικό του ρόλο ενάντια στις κοινωνικές αντιστάσεις και τους «περισσευόμενους» πληθυσμούς (σε θαλάσσια και χερσαία σύνορα και στα στρατόπεδα της ενδοχώρας). Παράλληλα, οι εξοπλισμοί και τα στρατιωτικά κονδύλια όχι μόνο συνεχίζουν στους ίδιους ξέφρενους ρυθμούς του «δεξιού εθνικισμού» αλλά το τελευταίο διάστημα έχουν αρχίσει να δοκιμάζονται στην πράξη πάνω σε πραγματικά πεδία και σώματα (είτε μέσω της καταστολής των μεταναστ(ρι)ών-προσφύγων, είτε μέσω της στρατιωτικοποίησης των συνόρων και των διακρατικών ανταγωνισμών). Ενώ, οι επιχειρησιακές συνεργασίες και οι ασκήσεις με το NATO ή με τον ισραηλινό στρατό (προκειμένου να μπορούν να βομβαρδίζουν με περισσότερες «ειρηνευτικές βόμβες» τους δρόμους της Γάζας ή του Ιράκ), από τη μία πληθαίνουν και από την άλλη συχνά βρίσκουν τον ελληνικό στρατό σε αρμοδιότητες εκπαιδευτή και όχι εκπαιδευόμενου. Έτσι, αποδεικνύεται ότι στα θερμά επεισόδια ή στις πολεμικές επιχειρήσεις που διεξάγουν ή προετοιμάζουν κράτη και αφεντικά, η διεθνιστική ιδεολογία έχει ήδη πάρει τη δική της θέση του «εθνικού εγγυητή» και του «φρονιά των λαών».

Ολική άρνηση στράτευσης στα έθνη και τις πατρίδες, στον πόλεμο και την ειρήνη

Μπροστά στο σαθρό δίλημμα «διεθνισμός ή εθνικισμός», η στρατιωτική καταστολή ενάντια σε όσους αρνούνται στην πράξη τα έθνη και τους εθνικισμούς στέκεται